

Acest volum îngrijit de Sorin Cristescu reproduce pentru prima oară în traducere românească ultima parte din jurnalul Reginei Maria, de la 4 martie 1937 până la ultima însemnare din 11 iulie 1938. Fiecare pagină este o mărturie a seninătății cu care regina și-a acceptat suferința, a răbdării cu care s-a spus investigațiilor și tratamentelor, unele de-a dreptul chinătoare, a felului demn în care și-a purtat infirmitatea, ea, care fusese plină de energie și capabilă să reziste la cele mai solicitante eforturi. Impresionant este modul în care a refuzat să vadă evidentă, să accepte faptul că sfârșitul este din ce în ce mai aproape.

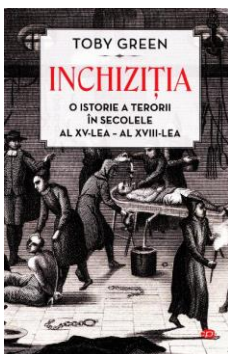

Tara aceasta e mica, e noua, dar e o tara care mi-e draga. Imi trebuie ca si altora sa le fie draga; de aceea ascultati cateva cuvinte despre dansa. Ingaduiti-ma sa zugravesc cateva icoane, sa fac cateva schite asa cum le-am vazut cu ochii intai, apoi cu inima.

N-am sa ma apuc a povesti de asezamintele tarii mele, de politica ei, de nume cunoscute lumii intregi. Altii au facut aceasta cu mai multa pricepere decat as fi putut. Imi trebuie numai sa vorbesc de sufletul ei, de atmosfera ei, de taranii si ostasii ei, de lucruri care m-au facut sa iubesc tara aceasta, care au facut ca inima mea sa bata odata cu inima ei.

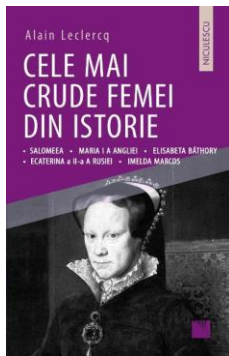

Actori fără voce ai unui scenariu pe care nu-l puteau controla, copiii unora dintre dictatorii secolului trecut au fost nevoiți să-și sacrifice inocența pentru un regim care vedea în ei continuitatea dinastiei. Alții, dimpotrivă, nu au avut o soartă mai bună decât restul poporului, fiind aduși în centrul atenției pentru a sluji o propagandă dogmatică sau ascunși, exilați, renegați pentru a nu-și lăsa în umbră părințele inaccesibil. Lucrarea de față vă propune să pătrundeți în intimitatea acestor „copii”, să descoperiți contextul copilăriei lor, precum și legătura cu tatăl lor și cu lupta pentru putere. Dacă unii dintre acești copii își asumă și chiar își revendică moștenirea paternă, pentru alții ea este o povară mult prea grea. Ei se numesc Svetlana, Carmen, Zoia, Edda, Li Na, Alina, Bashar etc. Fii și fiice de dictatori precum Stalin, Mussolini, Franco, Mao, Ceaușescu, Castro, șahul Iranului, Kim Ir-sen, Hafez al-Assad, Mubarak, viața lor va fi povestită cu pasiune de mai mulți istorici și jurnaliști de prestigiu.

Care au fost motivele înființării Inchiziției? De ce provoca atâta teamă? Cine erau victimele torturate și arse în autofeuri?

Toby Green readuce la viață această perioadă a istoriei cu ajutorul uriașei arhive inchiզitoriale păstrate și prezintă nenumărate cazuri judecate de Sfântul Oficiu, de la arhiepiscopi la oameni obișnuiți, victime inocente ale unui sistem diabolic. Deși înspăimântătoare, aceste povești sunt un exemplu al rezistenței spiritului uman în fața absurdului și a raului. Toby Green ne dezvăluie mecanismele prin care pot apărea persecuția și teroarea, dar și felul în care pot fi evitate. Inchiziția este un avertisment venit din trecut, o lecție a istoriei pentru noi toți!

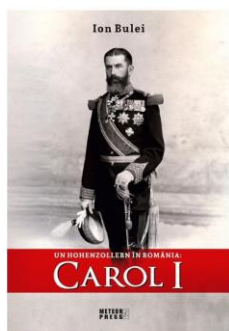
Infricosatoare, dar nu mai putin fascinante, povestile din volumul de fata il introduc pe cititor in viata si in epoca celor mai nemiloase si mai ambitioase femei din istorie. Setea lor de putere s-a tradus in intrigi si, adesea, in crime. Si toate acestea doar pentru a-si implini dorinta arzatoare de a avea intaietate, intr-o lume in care „omul este lup pentru om”.

In aceasta carte veti face cunostinta cu o serie de femei care au fost la fel de crude ca tiranii cei mai neinduratori: Regina Boadiceea (a pornit o cruciada sangeroasa impotriva romanilor, reunind triburile britanice), Elisabeta Bathory, „femeia-Dracula” (ar fi ucis peste 650 de fete pentru a putea face baie in sangele lor), Imparateasa Dragon (a controlat China vreme de 50 de ani, executand pe oricine indraznea sa o sfideze) etc.

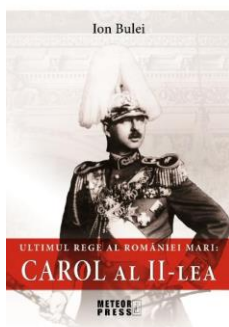

O exceptionala prezentare comparativa a celor mai mari comandanti ai lumii antice. Alexandru, Hannibal si Cezar au fost nu doar strategii de geniu, ci si oameni de stat si lideri exceptionali. Au stiut sa priveasca dincolo de câmpul de lupta pentru a invata pe cine sa infrunte, când sa inceapa si când sa puna capat unui razboi, cum sa asigure stabilitatea teritoriilor cucerite.

Pornind de la dovezile arheologice si documentele consultate, Barry Strauss ne arata unde anume acestia si-au demonstrat geniu, unde au gresit si mai ales care sunt calitatile esentiale ale unui mare lider.

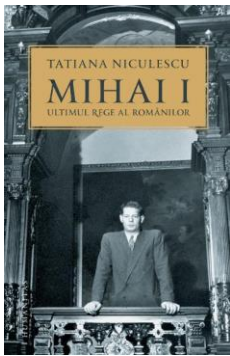

Cartea de fata are in centrul ei pe Carol I, cel mai important dintre regii nostri, creatorul unei dinastii in Romania, singura pe care am avut-o. Si care nu este o dinastie germana. „Dinastia mea e romana, declara regele Ferdinand la Consiliul de Coroana de la Palatul Cotroceni din Bucuresti, din august 1916. Romanii n-au adus aici pe unchiul meu, pe regele Carol, ca sa intemeieze o dinastie germana la gurile Dunarii, ci o dinastie nationala. Si revendic pentru Casa mea cinstea de a fi indeplinit in intregime misiunea pe care acest popor i-a incredintat-o.” Spunea aceasta constient fiind ca unchiul sau nu crease doar o dinastie la intalnirea Dunarii cu marea. Crease si o monarhie constitutionala si stabilise reguli de functionare a statului român modern.

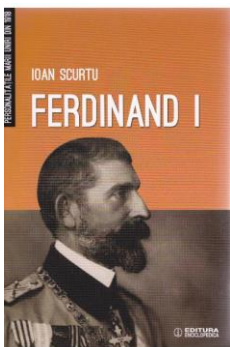

Imaginea lui Carol al II-lea este prin excelenta imaginea regelui in Romania, asa cum Maria, mama lui, este imaginea reginei. Carol I este personajul auster care impune romanilor seriozitate si dorinta de a ridica o tara, Ferdinand construiește Romania cea Mare, iar Mihai este frumosul tanar pe care toata lumea simte nevoia sa-l mangaie.

Tatal sau, Carol al II-lea, este regele sub care procesul de modernizare a Romaniei devine rapid si generalizat. E un sef de stat priceput, plin de inteligenta. Dar si lipsit de noroc. Si cu multe defecte: afemeiat, inconjurat de prea multi oameni corupti, incapabil de reactii potrivite si la timp, fara curaj.

Cel mai tanar rege al Romaniei urca pe tron intr-o vreme in care tarilor din rasaritul Europei li se rezerva „rolul de cobai intr-un experiment de un cinism care intrece inchipuirea omeneasca“, cum va spune chiar el. In zilele noastre, marturia lui despre abdicare e pusa la indoiala de unii, preferandu-i-se documente anonime ale regimului comunist instalat la putere prin frauda, minciuna si manipulare. Este Mihai I un invins? Daca implinirea unui destin se masoara in succese aclamate public si compromisuri de anvergura, atunci acest rege nu e un model de urmat. Dar, daca statornicia, rabdarea si modestia definesc viata adevarata, atunci ultimul rege al romanilor ramane pentru generatiile viitoare un reper de intelegere intr-o lume rascolita de fantasmale puterii.

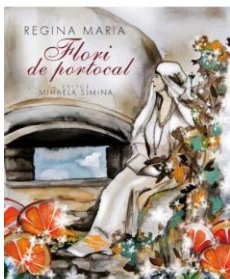

La implinirea unui secol de la Marea Unire din 1918 este firesc sa fie publicate lucrari in care sa se analizeze semnificatia istorica a evenimentului.

In fond, lupta romanilor pentru unitate national-statala s-a inregistrat in fluxul evolutiilor care au marcat istoria Europei de la mijlocul secolului al XIX-lea pâna la sfarsitul Primului Razboi Mondial.

„De ce a cerut regina ca inima sa-i fie inmormantata in alt loc decat trupul? Care sunt simbolurile si intelesurile ultimei ei dorinte? Cum se vor fi petrecut toate acestea? Cartea de fata nu epuizeaza nici pe departe istoricul si semnificatiile ritualului funerar privitor la inhumarea inimii, nici universul cultural si religios careia Maria ii apartine si nici sofisticata ei heraldica sufleteasca. Este doar o readucere in actualitate a modului ei de a privi oamenii si lumea, cu incredere, curaj si cu o pofta de viata inegalabile. Daca epoca noastra mai are nevoie de modele – si eu cred ca are, acum mai mult ca oricand – atunci nu exista, in istoria Romaniei, un model mai puternic si mai pasionant decat cel al reginei Maria.“ (Tatiana NICULESCU BRAN)

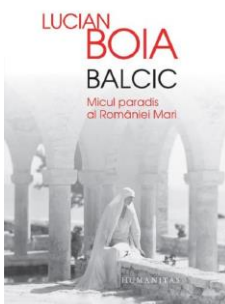
Paginile care urmeaza reprezinta o selectie atent realizata a unora dintre cele mai expresive, uneori surprinzatoare, adesea relevante si revelatorii, dar intotdeauna pline de inteles, vorbe ale Reginei Maria a Romaniei. Fireste, fara urma de pretentie a exhaustivitatii.

Este cunoscut faptul ca Regina Maria a fost si o scriitoare desavarsita, martore fiind sutele de pagini care au ramas in urma Majestatii Sale. Pe langa stilul remarcabil, Regina a presarat in multe dintre scrierile sale si bucati din experienta sa vasta de viata, rezultand astfel texte, fraze, propozitii cu o volabilitate fara margini in timp si in spatiu. Exact ca cele pe care le veti citi in acest album. Si pe care, trag nadejde, vi le veti aminti si odata ce cartea va fi inchisa, la nevoie sau, pur si simplu, de si cu placere.

Istoria cu blazon este istoria elitelor autentice. Este povestea unei lumi care a stralucit prin stil, prin inteligenta, bun-gust și subtilitatea conversației din saloane. Este istoria unor oameni care au fost binecuvântați nu numai cu avere și ranguri, ci și cu patriotism, spirit de sacrificiu și simțul datoriei.

Studii istorice, jurnale, memorii, monografii, evocări, literatură „cu staif”, reeditări sau marturii inedite ne vor ajuta să recuperăm istoria dramatică și plină de farmec a vechilor elite românești sau de pe alte meleaguri.

Până la a fi românesc, din 1913, Balcicul era doar un spectacol al mării și un seducător amalgam etnic și cultural de la marginea fostului Imperiu otoman.

Deși îl vizitase în 1915 și văzuse ce era de văzut, regina Maria se îndrăgostise de Balcic abia în 1924, într-atât de puternic, încât își construiește, pe tarmul stancos și salbatic, un adevărat paradis. Se poate spune că datorită ei, din acest moment, mitul Balcicului nu mai are nevoie de combustia istoriei, este pur și simplu sincron cu realitatea, ba chiar o înraurește, dându-i o strălucire fără egal în perioada interbelică. Boema artistică, animatorii culturali, scriitorii, arhitecții și chiar și politicienii vin vara de vara la Balcic, înfrumusețându-l și pregătindu-l pentru o promițătoare carieră de stațiune marină și culturală.

Cititorule, dacă iubești acest București atât de fascinant și detestat deopotrivă, cu toate păcatele, frumusețile și pitorescul lui, și te cuprinde nostalgia altor vremuri, pasește cu mine într-un univers de altădată unde oameni și locuri își tes împreună, cu dragoste și trudă, poveștile adevărate. - Lelia Zamani

Comunismul a pierdut partida. Comunistii însă au câștigat-o. E ca și cum întreaga poveste a comunismului n-ar fi avut alt rost decât acela de a înlocui o clasă dominantă prin alta. Nici un experiment comunist – cel puțin în peisajul european – nu a fost atât de simplu și de neașteptat și de precum comunismul românesc. Se va vedea cum țara cu cei mai puțini comunisti a devenit țara cu partidul comunist cel mai numeros (în termeni relativi); cum o societate abia atinsă de ideologia comunistă s-a comunistat în profunzime, până într-atât încât s-a despartit mai greu de comunism ca oricare altă; cum, virulent antinational într-o primă fază, comunismul a sfârșit prin a deveni ultranationalist; cum s-a inventat în România comunismul dinastic, fără echivalent în Europa și comparabil (fără a-și pierde nota de originalitate) doar cu regimul din Coreea de Nord; cum România, după ce ani de zile pare a fi societatea care s-a opus cel mai puțin regimului comunist, s-a ridicat împotriva lui Ceaușescu printr-o revoluție sângeroasă (singura de acest gen în spațiul comunist) – împotriva lui Ceaușescu, dar nu neapărat și împotriva alcațuirilor comuniste...